

Barndomshemmet

Där som sädesfälten böja sig för vinden
och där mörkgrön granskog lyser bakom dem,
står den röda lilla stugan invid grinden
som i forna dagar var mitt barndomshem.
Det var sol och sommar i de gröna hagar
när som artonåring jag därhemma var.
Men de minnen jag har kvar från dessa dagar
är de bästa och de vackraste jag har.

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverige då och då.
Fast det nu har svunnit många långa tider,
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Jag är gammal och nu lever jag på minnet
av mitt hem och mina drömmars vackra land.
Det som fordom brukat fångsla barnasinn
står tydligt för min inre syn ibland.
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde,
jag förstod det kanske först när jag blev stor.
Och föräldrarna mig livets goda lärde,
nu de äro borta, både far och mor.

Och min flicka sen, det fanns ej hennes like,
hon var solen i mitt liv när jag var ung.
Nu hon vilar uti dödens kalla rike,
jag står ensam här, och världen syns mig tung.
Och jag står då upp och griper vandringsstaven,
men mitt lyckoland är endast en chimär,
ty härute ska jag bäddas ner i graven,
långt från hemmet och från dem jag hade kär.

Text och musik: Paul Dresser
Svensk text: Karl-Ewert

Beväringsvals

Tjo! Uppå Backamo nu exerat jag har, tralla
tvåhundraforti dar, tralla
vaja' kronans kar, tralla.
Där feck ja' sell å sluring å ärter var da' tralla
ej feck ja' lella nubben ta' trallalla.

Tjo! Uppå Backamo vi exera å vi marschera
vi dansa å vi spassera
till Grinnerö'
ser du dejlia mö.
Där uti måneglansen
vi vila oss ätter dansen
en kyss uppå lella munnen
min vän, ä du ma på den?

Löjtnanter å kaptener komdera oss där, tralla,
Bohus beväringshär, tralla,
mä packning å gevär, tralla.
Där feck vi göra höger å så vänster om, tralla,
men vi sköt nästan aldri' bom, trallalla

Tjo! Va han slö på trumma musikkorpral Blom, tralla
bom tarrarra, bom tarra
bom tarrarra, bom tarra
Allri' så kan ja glömma korpral Kampelin, tralla
römosi, frödi, fet å fin, trallalla.

Boxer a va för korta, mi kappa för lång, tralla,
grötrocken va för trång, tralla,
ljuda ska min sång, tralla.
Prisa ja vell i visa beväringa gla' tralla,
leve för Backamo å Sverige, hurra!

Text: Göran Svenning
Musik: David Hellström

Bobby

Bobby vaknar fram på da'n
blek och törstig utav fan
tittar på sin klocka
väntar på sin mocka.
Morgonpilsnern drages upp
tjänare, där kom en tupp.
Glömd är gårdagssprallen
åh, den arma skallen.

Bobby, du har visst ont i håret
om inte så ska du se du får'et.
Mer än du tål
av punsch
på Metropol
dä' min kläm
komma hem
klockan fem
vem är vem.
Men man gör sitt bästa
för att festa
å va' ovanpå.

Bobby klär sig med förnuft
får jag be om lite luft
och på Operabaren
om en stund man har'en.
Kroniskt bakom också krank
hit med drickat, man är pank
och blir kypar'n lissen
vinkar han till prissen.

Bobby, du har visst ont i håret
om inte så ska du se du får'et.
Jag tror du är dum
dä' moratorium
törstig blott
leva flott
pengar gått
du förstått.
Men man gör sitt bästa
för att festa
å va' ovanpå.

Nu har klockan blivit tre
Bobby skall på tangote
hemma hos Camilla
hon har egen villa.
Bobby dansar som en björn
törnar mot i alla hörn
svettas, svår och svimmar
medan Millan stimmar.

Bobby, du har visst ont i håret
om inte så ska du se du får'et.
Du är lite slö
men lär dig pö om pö
ett steg hit
ett steg dit
sabla slit
bit för bit.
Men man gör sitt bästa
för att festa
å va' ovanpå.

Millan bjuder Bobby kvar
på en vichy och cigarr
och hon musicerar
Bobby deklamerar.
Mörkret faller och man lyss
allting slocknar i en kyss
och i öm förbidan
fram på morgonsidan.

Bobby, du har visst ont i håret
om inte så ska du se du får'et.
Så blir det tal
vid gnistrande pokal
sång och skratt
jag är matt
märker att
det är natt.
Men man gör sitt bästa
för att festa
å va' ovanpå.

Genast man får Bobby se
uti nå't musikcafé
svinner sorg och suckan
allt blir luft i luckan
allt är glädje och humor
alla sjunga i ett kör.
Kypar'n som en galning
sjunger för betalning.

Min herre, ni har visst ont i håret.
Om inte, så ska ni se ni får'et.
Livet är gott
och hennes öga blått
jag är trött
allt är slött
stan har dött
fan så sött.
Men man gör sitt bästa
för att festa
å va' ovanpå.

Text: Karl-Ewert
Musik: G. Steen Jensen

Bättre och bättre dag för dag

Nu för tiden var person håller på med suggestion
och själv man avgör nu sitt väl och ve.
När den stora skrällen kom köpte jag en bok därom,
hatten av för gamle herr Couée.
Jag lärt att hur åt helsike den hela än må gå
ska man bara hålla huvu't upp och säga så:

Bättre och bättre dag för dag,
bättre och bättre dag för dag.
Bara glädje hjärtat rymmer,
strunt i sorgerna och alla bekymmer!
Om än ställningen är svag, så säg med välbehag:
Ah-ah-ah-ah-ah-ah!
Det går bättre och bättre dag för dag.

Jämt och ständigt man oss glatt med krascher, skoj och extraskatt,
humöret rent utav jag skulle mist,
om jag inte, som ni sett, kunde ta det hela lätt,
gudskelov att man är optimist.
När banker går kaputt och bringar andra med på fall
och själv jag följer med, så säger jag i alla fall:

Bättre och bättre dag för dag,
Bättre och bättre dag för dag.
Alla får vi våra slängar,
lyckan hänger inte bara på pengar!
Vid vart grundligt nederlag så hoppfullt säger jag:
Ah-ah-ah-ah-ah-ah!
Det går bättre och bättre dag för dag.

Vi har haft en diskussion, om hon kan väcka vår passion,
den kvinna som är över trettio år.
Frågan är ju delikat, men som verklig diplomat
så löser jag den lätt som ni förstår.
Nog kan en liten backfisch bjuda oss ett svärmeri,
men ska jag vara ärlig tror jag kvinnorna dock bli

Bättre och bättre dag för dag,
Bättre och bättre dag för dag.
Dom blir också mera trogna,
när dom hunnit, som man säger, bli mogna!
När du tar dom överlag, så säg med välbehag:
Ah-ah-ah-ah-ah-ah-ah!
Dom blir bättre och bättre dag för dag.

Text och musik: Mark Strong
Svensk text: S. S. Wilson och Karl-Ewert

En böljedans

K. S. S. S. Valsen

Allt ifrån Trälhavet, Saxarn och utåt Sandhamn,
Och ifrån östhammar till Arkösund.
K. S. S. S. mannen syns o.ch man känner hans namn
Från Luleå till Öresund.
För uppå gaffeln o.ch toppen där fladdrar
Ett ställ, som är bekant över allt uti Nord.
En säker borgen att aldrig sorgen,
Blott glädjen finnes ombord.

Livet är en enda böljedans,
För en sjöman glad och fri.
Och uti kajutan är han aldrig utan
Ett och annat kvinnligt svärmeri.
För en vän, på känn,
När skutan över vågen valsar
Är väl den barlast man bör ha me'.
En kyss på kryss
Och armen ömt om babords halsar,
Passar en K. S. S. S.-are.

När brisen mojnät och skymning faller,
Så tyst han låter ankaret gå i en vik.
Och sedan selen till avsked har kvällshimlen kysst,
Han lyssnar till havets musik.
Och tusen stjärnor mot seglaren blinka
Så milt när tusen tärnor han nattkyssen ger.
På däck han vankar i ömma tankar,
Och nynnär valsens och ler.

Livet är en enda böljedans,
För en sjöman glad och fri.
Kanske till musiken, lyss en vän i viken,
Sjösjuk hos en annan vis a vis.
Ja, god natt, min skatt, nu kojar jag här mol allena,
Kanske i morgon jag får dig se.
Väl mött, sov sött!
Att slippa röra mer en fena,
Passar en K. S. S. S.-are!

Okunglig Sjömansång
Landin, Granath and Winter

Finska valsen

Nu är det doft ifrån hägg och syren,
violerna små kring tufvorna stå,
och hvar liten blommande blomma på ren,
hon lyser i kvällsolens sken, fallera.
Å hvarje flecka går så säll i sommarkväll
te dans där bort i vägen,
lite' smått förlägen,
men ändå så trägen.
Hvarje pojke gör sej finer, så han skiner
lika grann som sola, —
gnolar gör enhvar uppå en ton så bra å gla, fallera.

Spelleman stämmer fiolen,
Lisa ho' tummar på kjolen:
"Töser I hörde triolen;
nu spelar dom våran vals!"

Trasten han sjunger om kärlek och hopp,
å göken han gal ner uti en dal,
å lärka ho' drillar kring svindlande topp
å styr uti rymda sitt lopp, fallera.
Å så från klarinetten
ljuder så polkettön
uti aftonstunden
öfver sjö och sunden gör dess eko runden.
Pyntad så med kransen
hvirflar om i dansen hvarje tös i bygden.
Brygden, som vi ha, den smakar oss så bra, ack ja, fallera.

Dansen bland blommor å blader
den gör en så löckli å gläder.
Spell' inga jeremiader,
nej bara en glädjens låt!

Slutad är valsen å se'n med min vän
vandrar jag hän ibland skogens trån.
I morron så blir det en helt annan sväng
te gno uppå åker och äng, fallera.
Se Anna, Stina, Adelfina, Kajsa, Britta,
hur de gå och titta
att en pojke hitta,
jäsingem besitta.
Lurar pojkar gör dom,
deras lif förstör dom;
tror I att det rör dom?
Dör dom —
ä' de' för dom inte få, den dom vell ha, fallera.

Ja — fleckor di ä' liksom strömmen,
som brusar ett tag å försvinner.
Fleckor di ä' liksom drömmen,
som skiftar hvarenda natt!

Text: Ernst Rolf
Musik: Hesekiel Wahlrot

Från Frisco till cap

Alla jäntor ä' lika

Nog för att du haver fått både kyssar och smek,
å gyllne ringar å andra presenter.
Å ja ha trott dina lögner å nattsvarta svek,
å därför står ja nu här, som ett kräk.
Säj, ä' du nöjder du, på alla fröjder nu,
var ä' väl löftet du gav mig bakom logen?
För först betog du 'mej, å se'n bedrog du mej,
å så'na saker förglömmar man ej.

Du kunne nöjt dig med falskheten, otrogna vän,
du kunne hållt dej till fagraste löften,
för då kanhända att ja förlåtit igen
å du fått njuta av kärleken än.
Men de' har smärtat mej, att du har svärtat mej,
ja, rent beljugit mej fuller på baken.
Så fort ja hörde de', mitt hjärta rörde de',
så ja 'beslöt för din falskhet få fre.

Du ska'nte tro att jag går här och sörjer mej blek,
du ska'nte tro att jag sitter å tjurar.
Nej ihär, min själ, har du gossen, som falskhet och svek
tar ackurat som de' vore en lek.
Ja tar å viker ja — ner på tropikerna,
ty där finns jäntor i drösvis, som vänta.
Vart enda niggerfjås, å alltid pigg, gunås,
så fort hon vädrar en swedish matrås.

Å var du lugn att ja nu beprövat mej har
I all sorts kärlek som finnes i världen;
varenda jänta har prejat att få mej till far,
men ja har girat å alltid gått klar.
Di australiska ä idealiska,
å di japanska å franska ä fagra.
Å di i Spanien, di ä så dann i en,
så att man shappar väl dit, strax igen.

Å när man seglat från London till Frisco å Cap,
ja rent av slitit en hund i atlanten,
å närpå legat slukad i hajarnas gap,
så de har varit en ren galenskap. —
Då ä de' rart, min vän, få gå ilann igen
å träffa jäntan, som väntar på stranden;
man ä så till sej så, så att man vill ej gå
tillbaka till stormande världshaven blå.

Text: Martin Nilsson
Musik: Ernst Rolf

I min blommiga blå krinolin

Alice blue gown

Jag sovit väl snart uti hundra år,
och ändå jag minns som det varit i går
då med pudrade lockar och rodnande kind
ibland rosor jag gick under doftande lind –
om den tiden jag drömmer på nytt,
fastän åren för länge sen flytt.

I min blommiga blå krinolin,
med en florslätt fichu av musslin,
ibland blommor och blad gick jag på promenad
bland beundrande blickar, så stolt och så glad.
Som en docka av Sevres-porslin
som en blåklocka var jag så fin –
ack, det minnet jag gömmer
ty aldrig jag glömmen
min blommiga blå krinolin.

Den tiden då fanns det förnäm romantik
nu skräller det bara av schlagermusik,
den tiden man dansade sirlig gavott,
nu kallas det shimmy och jazz eller trott
och mig själv kan jag ej skapa om,
jag försvinner så tyst som jag kom.

I min blommiga blå krinolin,
med en florslätt fichu av musslin,
ibland blommor och blad gick jag på promenad
bland beundrande blickar, så stolt och så glad.
Som en docka av Sevres-porslin
som en blåklocka var jag så fin –
ack, det minnet jag gömmer
ty aldrig jag glömmen
min blommiga blå krinolin.

Musik: Harry Tierney
Text: Joseph McCarthy
Svensk text: S. S. Wilson

Ja' ha' aldrig haft så roligt i mitt syndiga liv

Ja vann en tusenlapp på lotteriet här om dagen.
Å då ska ni tro att undertecknad blev i tagen.
Ja bjöd på ett kalas över alla rallarlagen.
Vars make ingen sett minsan i hela Sveriges land.
Där fans dä, ja vill menat bå akvavit å renat,
Å mycke mera smått å gott te kvällens tidsfördriv.
Vi dansa, unga gamla, så tännera de skramla,
: Ja ha aldrig haft så roligt i mitt syndiga liv.:

På logen där vi dansa va dä klackarna i taket,
Men golvet dä va ruttet, så dä svikta! under knaket.
Å förr'n vi visste ordet av, så ramla hela baket
I lagåln ner te kreatur å andra vilda djur.
Ja hamna mä e piga i båset hos e kviga,
Breve där låg svärmor som ett sprucket positiv,
Å korna när de vakna de skrek så hörna rakna,
: Ja ha aldrig haft så roligt i mitt syndiga liv.:

När nubben den va slut, å vi tagit sista hurret,
Så gick vi ner te sjön, för te starta motor snurret.
Men hur dä va så ramla gamla svärmor min i flurret
A när ho inte ville dä så sjönk ho som en sten.
Vi sökte å vi leta, men hitta blott e fläta
Som ja ska sätta in i glas å ram, min liv å kniv.
Ja tänkte dä va jäcken, nu tar'na fälle necken.
: Ja ha aldrig haft så roligt i mitt syndiga liv.:

Sen gick vi in te stan för att svärmors minne sörja,
Men hade shampanjevin å lite annan smörja,
Å hur dä va så längre fram på kvällen,
Ja då börja vi ett slagsmål som ni vet förstås uti all enkelhet
Sen mins ja inte förrän ja vakna bakom dörren,
I stadens enda enkelrum, med gallerperspektiv.
Ja låg å såg på tanter å flugor å elefanter.
: Ja ha aldrig haft så roligt i mitt syndiga liv.:

Text: Gösta Stevens
Musik: Ernst Rolf

Kalla fötter

Jöns Pettersson han vanka till doktor'n, för att bli
Reparerad och kurerad för ett men.
Jöns Pettersson var eljest ganska frisk och lytesfri,
Men han hade så förfärligt kalla ben.

Jöns Pettersson recepter fick, så långa som ett år;
Men han tacka, fast han sörjde uti mjugg.
För, fjorton da'r därefter, han till doktor'n återgår —
För det hade inte hjälpt ett enda dugg.

Och doktor'n ordinera honom bad av alla slag,
Både med och utan elektricitet.
Men Jöns han kom tillbaka, väl jämt var sjunde dag,
Utan att bil hjälpt för sin abnormitet.

Nu vet jag ingen annan råd, sa' doktor'n, än att ni,
När det onda kommer, som er plågar styggt,
Vill bruka samma medel, som jag alltid själv försökt,
Och det jagar bort dat onda straxt på flykt.

När jag till sängs om kvällen går och inte får en blund,
För att fötterna ä' kalla såsom is,
Då sticker jag dem bort till gumman min en stund
Och det känns som om jag var i paradis.

Jöns Pettersson vart själaglad och tackade för sej:
Hjälper de' mej, ja då känner jag mig säll;
Vill ni va' så snäll och fråga er gumma ifrån mej,
Om det passar att jag kommer nu j kväll.

Lars Bondeson

Kostervalsen

Kom, i kostervals
slå din runda arm om min hals.
Ja, dej föra får,
hiohej, va' dä' veftar å' går.
Kostervalsen går,
lek å smek blir i skrever å' snår.
Ja' ä din,
du ä' min
allrakärestan min!

Däjeliga mö på Kosterö,
du, mi' lella rara fästemo.
Maja lella, hej!
Maja, lella, säj,
säj, vell du gefta dej?

Kom, i kosterbåt
nu i natten följas vi åt,
ut på hav vi gå,
där som marelden blänker så blå,
ja' dej smeka vell,
där som dyningen lyser som ell`
Ja' ä din,
du ä' min,
allrakärestan min!

Kom i brudstol,
kom, innan aret hunnit gå om.
Maja, ja' ä' din,
lella du, som mi' bru! blir du min.
Maja, då blir ja',
då blir ja' sa sju sjungande gla'.
Ja' ä din,
du ä' min,
allrakärestan min!

Text: Göran Svenning
Musik: David Hellström

Motorcykeln

Det hände häromdan
Att jag for in te stan
Och in på järnaffären gick min lugna ban.
Jag skulle köpa nåt
Men jag kom inte på't.
Och handlarn sa: jag ska väl gissa!
Han gissa uppå allt som fanns i bon
Från spik å kätting å ner te hästeskon
Men singeliduttan, å ta ma sjuttan
Han gissa rätt så ja ble uttan.

Men så te sist han sa:
Nå't ska du väl ha
Du kan väl inte komma tomhänt från en sta
Och pengar har du tjent
På kristi'n rent gement
Så köp dej du en motorcykel
Ma sidovagn, den är fin då ska du si
I sidovagnen du sätter käringa di
Och singeliduttan dä går som sjuttan
En så'n kan knappast nå'n va uttan.

Va kostar de? sa ja
Ja, ska du ha en bra
Så ä dä bäst att en på fyratusen ta
Jag har en extra fin
En sidovagnsmaskin,
Du ser dä står "Komet" på sidan
Du slår bensin i ett litet håll så här
Och rycker te i manicken sen så bär
de av som sjuttan, å singeliduttan
Bad häst och vagn kan du va uttan.

Jaha, köss te, sa ja
Och fyratusen la
Ja uppå disken och sen gav jag maj åsta
Dä gick som en raket
(Han hette ju "Komet")
O jösses va de rök ur svansen
Polisen ropte, nu kör du rakt för fort
Du stänker ner bad' folk och hus ma lort
För singeliduttan, dä går som sjuttan
Och nummer bak dä ä du uttan.

Ja allri i min da
Ja åkt så fort och bra
Och uti diket ingen enda gång jag va
Men min bensin tog slut
Sen stod hon absolut
Som en istadig mærr på vägen,
Men då kom Karlson från stan me åkedon
Jag fick ett rep av en annan känd person
Men singeliduttan, å ta maj sjuttan
En häst då kan man knappt va uttan.

Ja cykeln ä nog fin
Men köra ma bensin
Dä tycker inte ja ä bra å min Kristin
Hon sa te maj som så:
Sätt du skacklar på
Och sätt sen mærra för maskin
Nu sitter ho i sin sidovagn så gla
Och jag rider på sitsen breve na
Och singeliduttan, dä går som sjuttan
Men mærra kan vi ej va uttan.

Skånska Lasse

Skepp som mötas

Det var en gång en sjöman
med mössan käckt på svaj.
Han hette Axel Öman,
han hade blå kavaj.
i kärlek rikt begåvad,
hans älskling hette Maj,
hon var förut förlovad
med en som var malaj.

Uppå havet vågorna gå,
uppå himlen stjärnorna stå.
Barometern den faller och seglen de slå.
Atlanten är böljande blå.

När Axel från Manchester
kom hit till hemmets kaj
han henne bjöd på fester
på vin och äppelpaj.
Hon i hans blick sig spegla',
han trohet svor i maj.
i juni bort han segla'
direkt ner till Shanghai.

En annan tös fick handen
och vin och äppelpaj
men sörjande på stranden
går nu hans älskling, Maj.
från kinden tåren rullar,
ack, Öman, falske blaj,
hon går nog snart och drullar
i vattnet från nå'n kaj.

Han for från barn och maka
en dag till Paraguay,
men han kom ej tillbaka,
han slöks utav en haj.
Så går det varje sjöman
allt uti blå kavaj,
som är så falsk som Öman
var mot sin älskling, Maj.

Text: Waldemar Dahlquist
Musik: Fred Winter

Svinnsta skär

Dansen den går uppå Svinnsta skär,
hör klackarna mot hällen.
Gossen han svänger med flickan kär
i stilla sommarnatt.
Blommorna dofta från hagen där
och många andra ställen
och mitt i taltrastens kvällskonsert
hörs många muntra skratt.

Ljuvlig är sommarnatten,
blänkande vikens vatten.
Och mellan bergen och tallarna,
höres musiken och trallarna.
Flickan har blommor i håren,
månen strör silver i snåren.
Aldrig förglömmar jag stunderna där
uppå Svinnsta skär

Gossen tar flickan uti sin hand
och vandrar nedåt stranden,
lossar sin jolle och ror från land
bland klippor och bland skär.
Drömmande ser han mot vågens rand
som rullar in mot sanden,
kysser sin flicka så ömt ibland
och viskar "Hjärtans kär".

Solen går upp bakom Konungssund
och stänker guld i vågen.
Fåglarna kvittra i varje lund
sin stilla morgonbön.
Gäddorna slå invid skär och grund
så lekfulla i hågen.
Men sista valsen i morgonstund
man hör från Svinnsta skär:

Text och musik: Gideon Wahlberg

Såpbubblor

I'm Forever Blowing Bubbles

Längtande jag
Drömmer var dag
om lyckans fagra land,
luftiga slott
skimra i blått
på en förtrollande strand, —
slottet är byggt av koraller,
pärlor och ädla kristaller.

När jag blåser lätta bubblor,
skimra de mot himlen blå,
segla på färd,
spegla en värld,
dit mina tysta tankar gå.
Men lyckans drömmar mista
snart sin färg och glans,
I liksom mina bubblor brista
i sin första lätta dans.

Snövit jasmin,
blek rosmarin,
kransa min slottskupol,
på drömmens älv
glider jag själv
fram i gyllene gondol.
Fjärran i solglansen skiner
slottet av guld och rubiner.

Musik: John William Kellette

Text: Jaan Kenbrovin

Svensk text: S. S. Wilson